

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 55. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789654432/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

med i koret. Om det standpunkt, hvorpå min litterære dannelse stod, vil man få en forestilling, når jeg fortæller, at da koret i Korsør sang:

»Vi kan godt, godt, godt bruge pengene,
Vi ere trængende
Til dem forsand!«

da grublede jeg over, hvoraf det kunne komme, at man i Korsør ikke havde sand? Hvor meget jeg end grublede, turde jeg dog ikke spørge nogen herom af frygt for at spørge om noget dumt! og at blive leet af var for mig der grueligste, jeg kunne tænke mig.

Heiberg var altså i København og nød sit held. Nu ville en lykkelig skæbne, at han netop var tilstede i teatret hin aften til Frydendahls aftenunderholdning. At se den, allerede dengang i forhold til rollen, gamle Rosenkilde som skoledrengen Hans i sin snævre, kortærmede trøje, iført sit hele åndelige lune, spille elsker til mig lille pige, gjorde, at vor scene blev modtaget af det hele publikum med en overgivenhed, en latter, en applauderen, der syntes ingen ende at ville tage. Kort efter at scenen var forbi, kom J. L. Heiberg op på teatret, og jeg hørte ham spørge: »Hvor er den lille pige?« At det var mig, dette spørgsmål gjaldt, faldt mig virkelig slet ikke ind, før end Rosenkilde svarede, idet han pegede hen på mig: »Der står hun jo!« Heiberg kom da hen til mig, tog mig i begge hænderne og udtalte sin glæde over, hvad han havde set. Jeg ser endnu den høje, slanke mand stå for mig med det fine, kloge fysiognomi, og jeg tænkte: »Hvem mon det er?« Her så jeg Heiberg for første gang. Efter denne aften kom han ofte hen til mig på teatret, når han tilfældigvis så mig, og på sin artige måde sagde han mig altid et par venlige ord.

En månedstid derefter kom han en dag til mig i mit hjem og sagde: »Min scene på Hofteatret har givet mig ideen til en ny vaudeville, som jeg vil spørge Dem, om De kunne have lyst til at høre mig læse, da jeg håber, De vil udføre hovedrollen i den. Hvis De derfor synes, kunne vi måske bestemme en dag, på hvilken jeg kunne læse den for Dem hos mig, hvor vi er uforstyrrede.« Jeg var meget forlegen ved dette besøg og spillede som sædvanligt den stumme. Min moder, der følte sig uendelig smigret ved hans